

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۰/۰۸/۰۹

سیلانی

درې چاپ شوي اثار او نیمګړي سرلیکونه

له څو ورځو راهیسې د « پوهنیار محبوب شاه محبوب » لیکل شوي اثار، می د فیسبوک پاڼې مخې ته اوږي را اوږي، څو ځله ترې تېر شوم، ما ویل د نقد ارزښت نه لري. ځکه دلته هرڅه ګډوډ او پرته له اصولو پر مخ ځي. زموږ په ټولنه کې به لیکوال په یوه برخه کې یوه ډګري لري، خو ځان د څلویښتو علومو متخصص ګڼي. دا کار د نړیوالو اکاډمیکو پرنسپونو خلاف عمل ګڼل کیږي او ترڅنګ پر خپل شخصیت، پوهې، او ټولني ملنډې وهل دي.

نوبت او تخلیق د پښتو ژبې او ادبیاتو د لیکوالو په اثارو کې تر ډېره نشته، که وي هم هغه د ګوتو په شمار لیکوالان دي، چې لیکنې یې یادې ځانګړنې لري. زموږ د بی وزلي پښتو په برخه به همدا وي، چې یو له بل څخه یې کاپي کړو او پښتنو ته یې د منسوخ شوي تورات، انجیل او زبور په توګه ور وړاندې کړو، چې هېڅ درد نشي دوا کولی.

زه بناغلی محبوب له نږدې نه پېژنم، خو دومره یې په اړه پوهېږم چې دی د کابل پوهنتون استاد دی او ځان د ژبپوهنې متخصص ګڼي. دی د « پښتو ژبډود » په نوم یو اثر لري. دا ژبډود د پښتو ژبې ګرامر دی. (!)

ما په یوه لیکنه کې د پښتو ژبې ټول ګرامرونه یو له بله سره پرتله کړي دي. دده، د پوهاند محمد صابر خویشکي او پوهاند محمد آقا شېرزاد ګرامرونه په درېیو بېلابېلو بڼو او ډیزاینونو چاپ شوي دي، لیکن د منځپانګې او موضوعاتو له مخې هېڅ توپیر نه لري. ددې ترڅنګ دا درې ګرامرونه د نوبت په نوم څه نه لري، یوازې د سرلیکونو ډیزاین یې توپیر کوي او زه د ژبپوهنې د یو کمزوري محصل په توګه بنه په زغرده ویلی شم، چې یاد ګرامرونه نیمګړي دي او هر سرلیک یې د کره کتنې وړ دی.

ما یاد ګرامرونه نقد کړي دي، چې په یو مناسب وخت کې به یې له تاسو سره شریک کړم...

د پاڼو شمېره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکني د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رایرلو مخکې په خیر و لولی

غواړم اصل موضوع ته راشم. د محبوب شاه محبوب په لاندې درېيو اثارو کې ما يوازې « پښتو ژبېدود » لوستی دی. دا دوه نور اثار « ادب جاج او فرهنگ جاج » يې نوي زما تر سترگو شول، ممکن نوي له چاپ څخه را وتي وي.

پښتو ژبېدود
ادب جاج
فرهنگ جاج

لومړی: ښاغلی محبوب، « پښتو ژبېدود » د پښتو گرامر په معنا کاروي. زما په آند دا سرليک نه يوازې د پښتو گرامر استازيتوب نشي کولی، بلکې د پښتو ژبې گرامر له اصلي معيار څخه را اوباسي او د گړدود، دود او فولکلور په منگولو کې يې را ايساروي .

پښتو ژبېدود يعنې څه؟ دوديزه پښتو يا مروجه پښتو؟ که تعبير يې داسې وي، نو د يوې ژبې گرامر په دوديزه توگه نه ليکل کيږي، ځکه د يوې ژبې گرامر ثابت اصول او ټول منلې ليکدود لري. که گرامر دوديز و ليکو، نو د ډېرو نورو ستونزو ترڅنگ يوه لويه ستونزه به يې دا وي، چې ليکل شوی اثر مو د يوې لهجې او سيمې پورې اړوند وي. ددې ترڅنگ نوبت به نه لري، لکه چې ژبېدود يې نه لري. همدارنگه د ټولو گړدودونو له پاره به د منلو وړ هم نه وي.

زه فکر کوم «پښتو ژبېدود» د فرهنگ پارسي دري، د ستور زبان پارسي دري او فرهنگ زبان، پښتو ناڅرگنده ژباړه ده. ليکوال کېدای دا فکر کوي او يا دا هڅه کوي، چې په يو نوي سرليک خپل اثر لوستونکو ته ورپېژني، خو دا کار يې تېرته ده نه نوبت.

مور د سرليک يا ټايتل په ټاکلو کې څو بنسټيز اصول لرو، هغه دا چې سرليک مو عام، ساده، بشپړ او د منځپانگې استازيتوب وکړي، خو له بده مرغه ياد سرليک ټولې يادې ستونزې لري. په هېڅ صورت « پښتو ژبېدود» د پښتو گرامر معادل نشي کېدای، حتا په لوی لاس زموږ گرامر يوي لهجې، سيمې، شفاهي رواياتو او دوديزو مسايلو پورې تړي. دا په داسې حال کې ده، چې ژبپوهنه ډېرې نړيوال ثابت او ټولمنلې اصول لري او لکه د ادبياتو، فولکلور او هنري نثرونو په شان د خيال او فکر په ټال کې نه زنگول کيږي. مور ژبپوهنيزو سرليکونو ته شاعرانه، فولکلوريک، دوبيز او هنري سرليکونه او حتا کلمات نشو کارولی، ځکه ژبپوهنه علم دی، نه هنر، چې د هرچا د وسي کار وي.

دويم او درېيم : « ادب جاج، فرهنگ جاج »

ياد سرليکونه په ځانگړې توگه د يو اثر د عمومي سرليک يا پښتې له پاره ناسم او له نحوي پلوه نيمگري دي.

دواړه سرليکونه د معنا او مفهوم د بشپړاوي په موخه « د » ته اړتيا لري. که چېرې ياد سرليکونه پرته له « د » څخه (ادب جاج او فرهنگ) ولوستل شي، نو بي مفهومه او بي معنا سرليکونه گڼل کيږي، چې نه يوازې معنا افاده کولی نشي، بلکې د ليکونکي شخصيت او پوهه له صفر سره ضربوي .

د احمد قلم. که له نوموړي ترکيب څخه « د » لري کړو، نو « احمد قلم» پاتې کيږي. اوس که همدا نيمگري ترکيب له يادو سرليکونو سره پرتله کړو هېڅ توپير پکې نه تر سترگو کيږي، لکه: « احمد قلم، ادب جاج، فرهنگ جاج» مور د دال يا د اضافت توري د کارونې او حذفولو له پاره ځانگړي اصول او مشخص ځايونه لرو، کله چې يو ځانگړی نوم د يو عام نوم سره په داسې توگه راشي چې هم خاص نوم ټوليز وي او هم عام نوم ټوليز وي، په دې صورت کې د دواړو نومونو په ترکيب کې که «د» و نه کارول شي، خپله معنا افاده کولی شي. لکه: پکتيا پوهنتون، کابل پوهنتون، کابل ښار....

مگر د ادب جاج او فرهنگ جاج په ترکيبونو کې د « د » د حذفولو هېڅ ډول شرايط نه تر سترگو کيږي، ځکه ادب او فرهنگ دواړه د معنا نومونه دي او ترڅنگ يې جاج يو ځانگړی مقيد خاص نوم دی، چې د ټولو له پاره نه، بلکې د يو شخص يا کس له پاره ځانگړی کېدلی شي او د يادو نومونو ترکيب او جوړښت پرته د « د » له کلمې څخه خپله معنا نشي وړاندې کولی، نو اړينه ده چې « د » يې په پيل کې د ملکيت يا اضافت له پاره وکارول شي.

که ښاغلی محبوب دا دليل راوړي چې زموږ ليکوال په « ادبي کره کتنه، ادب تاريخ او ادب تيوري » کې ولي د اضافت توري يا دال نه کاروي، نو په ځواب کې به يې ووايم چې کله يو صفت او موصوف سره يو ځای شي، هلته

د اضافت توری له پامه غورځي. لکه: سور گل، سپين گل... په ادب تيوري، ادبي کره کتنه او ادب تاريخ کي «تيوري، ادبي اوب» د نوم تر څنگ د ستاينوم دنده او ځانگړنه هم لري، نو ځکه دال ترې له پامه غورځول کيږي .

ياهم که چېرې ښاغلی محبوب د همدې دليل له پاره د زيار صاحب « پښتو پښويه » راوري، چې دلته ويلي دال نه دی ليکل شوی، بياهم بايد ووايم چې په دغه برخه کي دوه لاملونه شته: لومړی: خج د پښويه په ی راغلی دی. مور د دال په کارونه کي يوه قاعده داسي لرو، کله چې په يو ترکيب کي خج پر وروستی څپه راشي نو هلته د دال کارولو ته اړتيا نشته.

دويم: پښتو پښويه کي « پښويه » د ستاينون ځانگړنه او دنده لري، نو پښتو پښويه يو توصيفي ترکيب دی، په توصيفي ترکيب کي د دال کارونې ته اړتيا نشته.

که چېرې د يادو اثارو سرليکونه ادبي جاج او فرهنگي جاج وي، نو ستونزه به تر ډېره حل وه. ځکه له جاج څخه مخکي ادبي او فرهنگي کلمې د ستاينوم ځانگړني خپلوي او د دال د حذفولو زمينه مساعده وي .

کاش! دا اثار له چاپ وړاندې مخکتنې يا کره کتنې ته وړاندې شوي وي، نو اوس به ياده ستونزه حل وه. خو له بده مرغه زموږ ليکوالان له کره کتنې يا کره کتونکي سره کلکه دوښمني او الرجې لري.

په پای کي بايد ووايم، هر ليکنه، اثار او وينا زموږ د پوهې استازيتوب کوي، مور بايد داسي څه ټولني ته وړاندې کړو چې هغه نوبتيز او تحليقي وي، پښتو ادبيات او ژبه له تکراري مطالبو ماله مال ده...